

INETA PETROVSKA

***

Pasaule piesnigusi,
dvēsele aizmigusi.
Tā redz savādu sapni -
par baltām pērlēm,
par zilām tālēm,
un asarām dzintara krellēs.
Tās - lāses no priežu sirdīm,
kas kāpās raudājušas.
Tās - pērles no viļņu skavām,
ko jūra slīpējusi.
Tās - cilvēku asaras
neizraudātās.
No cilvēku sirdīm,
kas nocietinājušās,
baidoties pielaiest kādu par tuvu,
un vairoties melu.
Šīs sveķu asaras -
cilvēku asaras -
ar savām sūpēm
un saviem priekiem.

***

Ir uzsnidzis sniegs tik trausls,
nu viss gluži balts un tīrs -
pat cilvēku dvēselēm gaišums tiek.
Bet laiks tikai savu gaitu iet.

Šogad šī ziema ir agra -
vēl ābelēs āboli briest.
Šīs dīvaines sniega skavās
tur ābolus plaukstās savās.

Pasaulē skaļuma daudz,
bet šobrīd ir miers un klusums.
Maza zīlīte klauvē pie rūts,
lūdz barību iztikai savai.

Es pastiepu roku pret zilgmi-
baltas, mīkstas pārslas lai krīt.
Uz sniegos ieskautiem zariem
palsi āboli spīd.

***

Paveras aizkara mala -
uz āru tu skatienu vērs,
apslēptām ilgām klusām
gaišu saulstaru tver.

Tur, tajā dārza malā,
viskošākās rozēs zied,
kur tikai ar baltām domām
tev atļauts ciemos iet.

Zied viscēlākie ziedi
un rasu kauslapās slēpj.
Paslēpies puķu ēnā,
zirneklis intrigas vērpj.

***

Viena litra par maz,
bet divu par daudz,
un nu tev šībers ciet.
Tu nelaimē kauc.
Acīs tev migla
un gaita nav žigla,
nu guli tu krūmos
un kūpinies dūmos.
Nezini ceļu
uz savām mājām,
jo tevi vairs
neklausa kājas.
Tu guli tur grāvī,
pēc tekilas smirdi,
ne apkārt ko redzi,
ne apkārt ko dzirdi.
Vien mušas uz lūpām
rāpojam jūti,
jo tās pievelk vietas,
kur apkārt ir s....